

смъртта, то не сж вече войници.« Желйо замълча. Тръгнахме за Сърбия. Слѣдъ 54 деня ние стигнахме въ Княжевацъ, който са наричаше преди нѣколко години Гургусовацъ. Началникътъ на тоя градъ ни попита: »По каква причина сте дошли въ Сърбия?« Разбира са, че ние му разказахме сичко подробно. — »Ние мислѣхме, че Сърбия ще да захване бой съ турците и пригответяхме са да побунимъ народътъ,« рѣкохъ азъ. Йоцо Наумовичъ (името на началникътъ) ни прие твърде братски и распита ни какво желаеме и дѣ искаме да живѣеме. Азъ отговорихъ: »Господинъ началникъ! Ние нищо не знаеме; каквото ни научи ваша милость, това ще и да направиме.« Началникътъ ми отговори: »Брате! Вие имате право да живѣете въ Сърбия дѣто искате: министерството ми е писало да ви приѣма добре и да ви настана дѣто желаете; но въ това сжщо време азъ трѣба да ви кажа, че вие трѣба да изберете такова едно мѣсто, което са намира 12 часове надълечъ отъ границата.« Като чухъ отъ началникътъ тие думи, то го попитахъ: »А дѣ са намира сега Илия войвода изъ селата Малешово?« — »Въ Крагуевацъ,« отговори той. — »Дайте ни пашпортъ за Крагуевацъ,« рѣкохъ азъ. Началникътъ нарѣди да ни са дадатъ пашпорти и опрости са съ назе твърде приятелски. Дойдохме въ Крагуевацъ и намѣрихме Илия. Мойте другари отидоха въ Бѣлградъ; а азъ останахъ съ своятъ байряктаринъ х. Димитра въ Крагуевацъ. Тука са опознахъ съ г. Цека изъ Ломъ-паланка и съ Коста войвода изъ Влашко-село. Г. Цеко ма заведе при началникътъ, за да ма види, и азъ му разказахъ отъ дѣ сжмъ, защо сжмъ дошѣлъ и пр. Проживѣхъ три ме-